

— А защо си тръгналъ съ този кожухъ?

— Така съмъ роденъ.

— Ха-ха-ха! — превисе отъ смѣхъ Гризанчо. — Ти трѣбва да си много нещастенъ?

— Добре ми е така, — отвърна троснато Таралежко-Мешко. — Ти себе си

гледай!

— Азъ си знамъ какъвъ съмъ! — рече гордо Гризанчо. — Гледай ме ти!

— Виждамъ те, — усмихна се острата муцунка срѣдъ настрѣхналитѣ бодли. — Заякъ като всички зайци!

— Щомъ казвашь, че съмъ като всички зайци, значи за пръвъ пѣтъ виждашь заякъ. Я ме огледай по-внимателно! Че азъ съмъ най-красивиятъ отъ рода на бързокракитѣ горски жители. Козината ми е лѣска-

ва и мека като младъ мѣхъ. Ушитѣ ми сѣ тънки и красиви като листа на росна папратъ. Очичкитѣ ми блещатъ като свѣтулчици...

— Младъ си още, приятелю, — прекъсна го подигравателно Таралежко-Мешко.

— Пъкъ я ми погледни краката! — продължи още по-горделиво Гризанчо. — Когато ходя, превиватъ се като трепетликови клонки, а тѣртя ли да бѣгамъ, ставамъ на вѣтръ...

— Много се хвалишь, ще си изпатишь!

— Истината не е хвалба! — сопна се Гризанчо. — Ти ми завиждашь, затова приказвашъ така. А кажи ми отъ какво ще си изпатя? Толкова ски-

тамъ изъ гората и още не съмъ срещналъ животно, което по умъ, красота и пѣргавина да може да се сравни съ мене...

Таралежко-Мешко се сви като опаренъ. И преди Гризанчо да разбере какво става, нѣщо го пипна за врата. Очитѣ му се облешиха, той изрева и се помъчи да хукне, но хвърли само малко прѣстъ назадъ. Една едра лисица бѣше го притиснала здраво. И чакъ когато го замъкна навътре